

Zo'n kerk Gods

Peer Verhoeven

Terwijl het vaak niet meer te volgen is waar kerkvorsten 'het volk' heen willen leiden, komen mensen nog steeds - en her en der in groeiend aantal - bijeen om zich te bezinnen en samen het leven en Jezus van Nazaret te vieren. Hopelijk vinden en krijgen ze wat ze zoeken.

'Nu besef ik pas goed, dat er bij God geen aanzien van persoon bestaat maar dat ieder, uit welk volk ook, die Hem eerbiedigt en het goede doet Hem welgevallig is.'
(Hand. 10; Doop des Heren)

Ooit - al wat langer geleden - werden kinderen gedoopt om hen tot kind van God te maken. Ooit - het is nog niet voorbij - werden kinderen door de doop lid van deze of die kerkgemeenschap. Ooit - her en der nog steeds - bracht dit sacrament scherpe scheiding tussen gedoopt en ongedoopt. Maar, gelukkig verandert de tijd en met de tijd mens en mentaliteit.

Eén zijn

'Ik bezweer u in Jezus' naam eensgezind te zijn; laat er geen verdeeldheid onder u bestaan.

Ben volkomen één van zin en één van gevoelen'
drukte Paulus de Korintiërs op 't hart.
(1 Kor. 1; derde zondag d.h.j. A)

'Dat ze allen één zijn zoals Gij in mij en ik in U' bad Johannes in Klein Azië.

'De gelovigen waren één van harte en niemand noemde wat hij had zijn eigendom; in tegendeel.'
(Handelingen 4)

'Eensgezind' was het logo van de eerste christengemeenschap.

Eensgezind

Geen mens hetzelfde, iedereen anders - en toch één familie zijn.

Zoveel hoofden zoveel zinnen d'n ene is d'n andere niet, - en toch elkaar aanvoelen.

De ene heeft dit de andere dat de een doet zus, de ander zo, - en toch samen optrekken.

Zo'n kerk Gods

Ik bid om een kerk als zoete inval en

toevluchtsoord voor ieder; een gemeenschap van mensen die elkaar - wie ook, vanwaar ook - aanvoelen en zichtbaar waarderen. Zo'n kerk Gods.

Ik bid om een kerk als een lieve moeder begripvol als een vader; tierig als een kleuter speels als een kind; betrokken en ingetogen. Zo'n kerk Gods.

Ik bid om een kerk als een toegestoken hand aangeboden schouder; een praatpaal voor wie iets kwijt wil; een klankbord voor wie zijn hart moet luchten. Zo'n kerk Gods.

Natuur zoekt boer

Onze huidige samenleving overwaardeert de individualiteit van de mens ten koste van zijn verbondenheid. De sociale, ecologische en spirituele dimensie zijn onderontwikkeld gebleven. In de landbouw zijn mensen bezig met land en dier; ze zijn ermee bezig en worden er door bezig gehouden. Van oudsher was de boer op een vanzelfsprekende manier verbonden met waar hij woonde en met de natuur. Het kon niet anders. Maar deze heel vanzelfsprekende houding en vakbekwaam-

heid zijn door vergaande modernisering en specialisering in de agrarische sector nagenoeg verloren gegaan. De landbouw en ook de samenleving als geheel werken vaak tegen aarde en natuur in. Ze zijn er buiten gaan staan. De mens ziet zich als centrum van de schepping. Wetenschap en techniek zijn in opmars. Intuïtie, reflectie, verbondenheid ervaren zijn in discrediet geraakt. Is de mens enkel rentmeester, beheerder, 'boswachter' in de natuur - zoals de christelijke wereld is gaan suggereren - of is hij toch allereerst partner, participant, 'genoot' in de schepping? (Naar Evelyne Schreurs *Landbouw en spiritualiteit*, Persbericht Damiaan Centrum Liempde)

Hierom

Niet om een groot huis, maar een warm thuis - niet om een hoog loon, maar oprechte voldoening - niet om veel drukte, maar hartelijke medemensen - daarvoor bid ik.

Om vrede in de wereld, vrede met mezelf - om trouw aan elkaar, vertrouwen in het leven - om rust in ons bestaan, berusting als het zover is - daarvoor bid ik.

Niet om de prestatie, maar een dienst bewijzen - niet om een pluim op de hoed, maar dankbaar 't te kunnen - niet om geprezen te worden, maar echt graag gedaan - daarvoor bid ik.

Uit dorre stoppels en leeg land ... (© Foto: Peer Verhoeven)